

PHẦN XIV

Gởi xe, Tử Đăng bước vào quán đảo đạc tìm kiếm. Người phục vụ bước lại:

- Thưa cô, xin hỏi mấy người?
- Không. Tôi có hẹn với bạn.
- Vậy cô cứ tự nhiên nghe.
- Cảm ơn.

Tử Đăng len lỏi qua các dãy bàn. Trưa khách đông như thế này, An Tâm và Nhất Trung ngồi ở đâu đây? Thật là.. Đi giữa lúc mọi người đang ăn uống, Tử Đăng thấy kỳ kỳ vô cùng.

Đứng nép vào một bên hông quán ăn. Tử Đăng lấy điện thoại ra. Cô chưa kịp bấm số thì đã nghe tiếng gọi:

- Tử Đăng! Ta và Nhất Trung ở đây nè.

Dù nghe được tiếng gọi, nhưng Tử Đăng phải căng đôi mắt của mình ra đảo khắp một vòng quán ăn mới nhìn thấy cánh tay đưa lên vẫy vẫy của An Tâm.

Bước nhanh chân, Tử Đăng đến bên chỗ của An Tâm và Nhất Trung. Rất tự nhiên, cô kéo ghế ngồi xuống.

- Vừa đói vừa khát lại thêm phải tìm hai người...

Có ly nước lọc trên bàn, Tử Đăng bung lên uống mà không biết là của ai.

An Tâm mở to mắt nhìn bạn:

- Nhìn mi uống ta có cảm giác đến mấy ngày mi không có uống nước đấy, Tử Đăng ạ.

- Đâu cần phải đến mấy ngày, chỉ một buổi sáng này thôi, ta đã muốn chịu không nổi.

An Tâm như nhớ ra:

- À, phải rồi! Sáng nay mi đi làm, công việc thế nào rồi?

- Đừng nhắc đến.

- Hả!

- Mi cho ta ăn cơm trước đi An Tâm. Để một lúc nữa thì ta xỉu đó.

Nhất Trung cười:

- Cái tật đó của em vẫn không thay đổi.

Tử Đăng nhướn mắt:

- Xấu quá chứ gì? Anh đang cười em, em cũng chẳng quan tâm đâu. Người nào mà chẳng có tật xấu. Anh dám nói với em là anh không có tật xấu không?

An Tâm đặt chén cơm xuống trước mặt bạn:

- Ăn đi, la đói mà nói nhiều quá.

Tử Đăng cầm đũa lên:

- Ta không khách sáo đâu nhé.

Cô ăn rất ngon, và không quan tâm đến những gì chung quanh.

Nhất Trung và An Tâm nhìn nhau chỉ biết giấu nụ cười. Quả thật, họ chưa thấy Tử Đăng ăn cơm như thế này. Hình như có một điều gì đó không ổn thì phải.

Xong chén cơm, Tử Đăng chống đũa:

- Ủa! Sao hai người không ăn?

Nhất Trung xới thêm một chén cơm cho Tử Đăng:

- Em đói thì cứ ăn đi. Bọn anh ăn vậy đủ rồi.

- No rồi ư?

Tử Đăng ăn tiếp chén cơm thứ hai. Chỉ được phân nửa chén, cô buông đũa thờ ra. An Tâm quan tâm:

- Mi sao vậy? Thức ăn không ngon à?

- Không phải.

- Thế sao không ăn tiếp đi?

Tử Đăng nhời nhời chén cơm:

- Tự nhiên tao thấy no ngang, không muốn ăn nữa.

Cô lại bung ly nước lên uống:

- Một buổi sáng thật không bình an.

- Sao thế? Không phải mi đến công ty nhận việc sao?

- Thì đúng rồi.

Nhất Trung hỏi:

- Em hài lòng công việc của mình chứ?

- Công việc thì có thể tạm hài lòng, nhưng con người thì không chút nào.

- Họ làm khó em à?

Tử Đăng chống cằm:

- Nói chung nhân viên công ty, họ không hề có ý kiến gì với vai trò trợ lý của em.

An Tâm la lên:

- Mi làm trợ lý ư?

- Có gì không ổn à?

- Không.

- Vì làm trợ lý nên ta mới mang họa đấy. Chậc! Vào công ty đã khó, còn chính thức làm việc thì không phải đơn giản.

- Rắc rối quá vậy?

- Còn hơn thế nữa.

Nhất Trung chen vào:

- Giám đốc làm khó em sao, Tử Đăng?

Tử Đăng lắc nhẹ:

- Bình Nguyên tạo rất nhiều điều kiện cho em. Nhưng... Thái Hà mới là người quá đáng. Cô ta đã làm cho Bình Nguyên tức giận.

- Vì chuyện gì?

- Ghen và xé bản vẽ.

- Ghen?

Nhất Trung và An Tâm đồng thanh làm Tử Đăng giật mình:

- Sao hai người la lớn vậy?

An Tâm gằn từng tiếng:

- Thái Hà ghen mi với Bình Nguyên, phải không?

- Ừm.

- Cuối cùng?

- Bình Nguyên đuổi cô ta đi.

An Tâm gục gặc:

- Phải vậy chứ.

- Sao?

- Ông ta mà không bênh vực người mình yêu, thì ông ta quá nhu nhược không xứng đáng.

Tử Đăng chau mày:

- Mi nói gì vậy?

- Thôi, đừng vờ nữa. Ta và Nhất Trung biết hết rồi. Hai người bên nhau đúng là trai tài gái sắc. Xin chúc mừng!

- Mi và Nhất Trung có làm không?
- Làm sao được mà làm. Lúc sáng này ở quán...

Tử Đăng chột hiệu:

- Thì ra hai người đã nhìn thấy ta và Bình Nguyên ăn sáng. Hai người cũng ghé góm thật đó. Tình tự hồi nào mà sao ta không biết?

- Thế mi có nói cho ta biết không?

Tử Đăng cười cười:

- Nếu Bình Nguyên không nói, thì ta cũng không biết mi và Nhất Trung phải lòng nhau.

Cô nghiêng đầu:

- Nhất Trung! Anh đang hạnh phúc, có phải không?
- Anh...
- Thôi, không cần phải nói đâu. Em hiểu mà. Chúc mừng anh và An Tâm!
- Em chúc mừng anh?
- Không được à?
- Có quá mĩa mai không?

Tử Đăng mở to mắt:

- Anh nói gì thế? – An Tâm cũng nhìn Nhất Trung thắc mắc.

An Tâm xoa tay:

- Không có gì. Anh chỉ đùa thôi.

Nhất Trung giờ đây đối diện với Tử Đăng mà lòng xa vời vợi. Anh biết anh không thể nói và càng không thể để cho hai người bạn thân trở mặt nhau. Họ có quá nhiều đau khổ trong cuộc sống, và anh không có quyền làm họ phải đau khổ nữa.

Nếu như Tử Đăng đã tìm thấy hạnh phúc của mình, thì anh cũng phải chôn chặt tình yêu đơn phương kia đi. Phải để nó im lặng dưới đáy mồ đau khổ.

Tử Đăng nhướn mày:

- Hình như anh không được vui?
- Không phải.

An Tâm níu tay bạn:

- Máy lúc gần đây, Nhất Trung hay vậy lắm. Có lúc ngồi hàng giờ, mắt nhìn mông lung mà không nói một lời nào. Ta có hỏi, anh ấy bảo chẳng có gì.

- Thế rồi mi bỏ qua luôn?

- Chứ biết làm sao nữa.
- Mi thật là... Phải tìm hiểu và chia sẻ chứ. Nhất Trung nhất định có tâm sự.
- Vậy...
- Phải biết như thế nào để giữ trái tim người đàn ông mình yêu mãi mãi.
- Như mi có được Bình Nguyên vậy hả? Nhưng ta có một điều thắc mắc.
- Nói đi!
- Mi và Bình Nguyên chấp nhận nhau từ khi nào vậy? Ta nhớ một ngày trước đó, hai người vẫn gây cãi nhau mà.

Tử Đăng quay mặt:

- Ta không trả lời câu hỏi này, được không?
- Mặc cỡ ư?
- Mọi chuyện không như mi và mọi người nghĩ đâu. Bây giờ ta chỉ muốn bình yên và làm công việc mình yêu thích thôi.

An Tâm lạ lùng nhìn bạn. Tử Đăng không thừa nhận tình cảm. Vậy cô và Nhất Trung nghĩ sai ư?

Cũng có thể lắm. Cô và Tử Đăng cùng lớn lên. Tính tình của Tử Đăng, không phải cô không hiểu. Có thể với Tử Đăng hiện giờ, Bình Nguyên đơn giản là một ông sếp cũng nên.

Bảo Tử Đăng có tình cảm với Bình Nguyên thì cũng không đúng lắm. Bởi vì hai người có hòa hợp nhau bao giờ đâu. Những điều nhìn thấy cũng chưa chắc là đúng.

Tử Đăng bình thản với suy nghĩ của Nhất Trung và An Tâm. Cô bung ly nước uống hết phần còn lại, rồi đưa tay nhìn đồng hồ:

- Ta phải về công ty thôi.
- Ê! Vẫn chưa tới giờ mà.
- Xin lỗi nghe, ta cũng muốn ngồi thêm với mi và Nhất Trung lắm. Nhưng ta cần phải về lại bản vẽ mà Thái Hà đã xé, để còn kịp giao cho khách hàng.
- Vậy...

Tử Đăng cười:

- Cám ơn bữa cơm trưa của hai người. Khi nào lãnh lương, ta sẽ khao lại.

Cô cúi đầu chào Nhất Trung:

- Anh và An Tâm đi sau nhé.
- Em chạy xe cẩn thận!

Tử Đăng khoác túi xách lên vai. Cô hấp tấp đi ra ngoài. An Tâm há mắt theo bạn:

- Anh xem, nhỏ Tử Đăng yêu thích công việc, có trách nhiệm hay sợ sếp vậy?

- Em thử nghĩ đi.

- Sợ sếp thì chắc không rồi, bởi Bình Nguyên đâu đáng sợ. Còn trách nhiệm? Nhỏ này suốt đời sẽ khổ vì trách nhiệm thôi.

- Làm người sống có trách nhiệm không tốt sao?

- Tốt... Tốt lắm!

An Tâm nhắc nhở:

- Hay là chúng ta cũng về công ty đi.

Nhất Trung gọi người tính tiền. Anh nói:

- Đưa em về công ty rồi, anh có việc phải đi.

- Chiều không làm sao?

- Có lẽ... anh vào hơi trễ một chút. Em báo cáo với Vũ Tuấn giùm anh. À! Công ty nhận thầu công trình IV, anh đã làm xong rồi đây. Anh Vũ Tuấn có hỏi, em mở tủ lấy đưa giùm anh nha.

- Ừm.

Nhất Trung đứng lên:

- Chúng ta đi!

Quán thừa dần. Giờ cơm trưa như gần kết thúc.

Ngắm nghĩa từng món đồ qua tủ kính trong suốt. Tử Đăng có hơi do dự, song cô vẫn chỉ:

- Chị ơi! Lấy giúp em hình con khỉ bằng pha lê kia đi.

Người đứng bán hàng giới thiệu:

- Hàng này mới nhập từ Hồng Kông và Singapore, làm quà tặng thì thích lắm.

Tử Đăng ngắm thật kỹ món quà rồi đặt trở xuống mặt tủ kính.

- Em lấy cái này.

- Có gói giấy luôn không em?

- Không cần đâu chị.

- Vậy em sang quầy số 3 thanh toán tiền giùm chị nhé.

- Vâng.

Tử Đăng mở túi xách lấy tiền thì bất ngờ có tiếng gọi sát bên.

- Tử Đăng! Có phải cháu không?

Tử Đăng ngẩng lên. Người phụ nữ đối diện trông rất quen. Cô nhíu mày như để nhớ rồi cười tươi:

- Bác! Đã lâu không gặp bác rồi.

Bà Hằng Thu cũng mỉm cười:

- Không sao. Cháu vẫn nhớ bác là bác rất mừng.

Tử Đăng quan tâm:

- Chân bác đã lành hẳn rồi chứ?

- Ừ.

Bà Hằng Thu hỏi thăm:

- Cháu sao rồi? Tìm được công việc làm chưa?

- Cám ơn bác. Cháu đi làm được một tháng rồi ạ. Lãnh lương tháng đầu tiên, nên cháu đến đây. Cháu muốn có một món quà kỷ niệm cho cô bạn thân của cháu.

- Thế à? Từ ngày bác cháu ta vô tình gặp nhau rồi chia tay nhau. Không có địa chỉ, bác muốn tìm cháu thật không dễ dàng.

- Cháu xin lỗi đã không ghé thăm bác.

- Nào bác có trách gì cháu đâu. Nhưng hôm nào gặp lại rồi, cháu nhất định phải đến nhà bác chơi đó.

- Tử Đăng ngần ngừ:

- Cháu...

- Không được từ chối. Vội lại, hôm nay là ngày nghỉ, bác muốn giới thiệu cháu với con trai bác cho hai đứa làm quen nhau.

Bấy lâu nay, từ lúc giúp bà Hằng Thu trong một lần bị tai nạn, Tử Đăng không phải không nhớ đến bà. Một người phụ nữ giàu có nhưng đầy lòng nhân hậu.

Tử Đăng cảm thấy khó xử nếu từ chối lòng chân thành của bà. Còn nhận lời...

Biết làm sao được khi Bình Nguyên nói hôm nay đến đón cô. Anh muốn cho cô biết cuộc sống của anh. Tử Đăng cho phép mình tìm hiểu cuộc sống của Bình Nguyên, một người chủ, một người bạn sau hơn một tháng làm việc chung với nhau.

Thì ra Bình Nguyên không phải là người khó hiểu. Anh là một người đàn ông xứng đáng để nhiều cô gái đeo đuổi.

Quá khứ của con người không là tất cả. Bình Nguyên đã một lần đổ vỡ trong hôn nhân thì sao? Nếu đã yêu một người chân thành thì điều đó không còn là điều quan trọng.

Hôm nay cô đã chấp nhận đi với Bình Nguyên. Cô đến nhà anh là cô đã bắt đầu chấp nhận anh. Cuộc sống không nghĩ ngợi nhiều. Đơn giản là thế.

Còn đang băn khoăn thì người đứng quây đặt gói quà lên bàn:

- Của em đây.

- Cám ơn chị.

Tử Đăng cầm gói quà rồi quay sang bà Hằng Thu:

- Bác đến đây một mình ư?

- Không. Con trai bác đi với bác.

- Thế bác đã mua gì chưa? Cháu giúp bác.

- Ô! Cám ơn cháu. Bác đã mua rồi. Lúc chuẩn bị ra về thì nhìn thấy cháu đó chứ.

Tử Đăng nhìn quanh:

- Con trai bác đâu?

- Đợi bác ở bên ngoài.

- Vậy để cháu đưa bác ra ngoài. Cháu cũng không có gì để mua nữa.

Tử Đăng định bụng khi gặp con trai bà Hằng Thu sẽ viện lý do để từ chối, như thế dễ dàng hơn.

Ôm cánh tay bà Hằng Thu một cách thân thiện. Tử Đăng bước đi bằng những bước chân nghịch ngợm thật dễ thương.

Tử Đăng vừa kéo cánh cửa kính ra thì bà Hằng Thu gọi:

- Bình Nguyên!

Người đàn ông mặc quần Jean, áo thun có cổ màu trắng đang đứng dựa cửa, không ai khác chính là Nguyễn Thái Bình Nguyên – vị giám đốc đáng yêu của Tử Đăng.

Nghe tiếng gọi của mẹ, anh quay lại.

- Về hả mẹ?

Nhận ra người con gái bên cạnh mẹ mình, anh tròn mắt:

- Tử Đăng!

Còn Tử Đăng cũng không thua gì Bình Nguyên, cô bất ngờ miệng cứ tròn ra.

- Ông là... là... con trai của bác?

- Ngạc nhiên lắm phải không? Nhưng anh còn ngạc nhiên hơn vì sao em quen biết mẹ anh kia.

Bà Hằng Thu chen vào:

- Tử Đăng là cô gái mẹ đã từng kể. Cô ấy giúp mẹ hôm bị tai nạn.

Bà nhìn Bình Nguyên và Tử Đăng cười, nụ cười đầy ý nghĩa:

- Vậy là... hai đứa biết nhau. Mẹ không cần phải mất thời gian giới thiệu.

Bình Nguyên đồng tình:

- Hữu duyên phải không mẹ? Tử Đăng là cô trợ lý giỏi và đáng yêu của con đây.

- Vậy đây là điều bất ngờ mà con muốn dành cho mẹ, phải không?

- Vâng?

- Mẹ thích lắm!

Bình Nguyên nheo mắt:

- Anh nói em sẽ được mà.

Tử Đăng ngơ ngác đến tội nghiệp, bởi cô chưa kịp hiểu lời của bà Hằng Thu và Bình Nguyên. Nhưng có một điều cô đã hiểu: Lời từ chối với bà Hằng Thu không thể nào thực hiện rồi.

Tử Đăng len lén ngắm Bình Nguyên. Anh hôm nay thật trẻ trung và gần gũi chứ không nghiêm nghị xa cách với cương vị giám đốc công ty.

Càng ngày Tử Đăng càng thấy thú vị về Bình Nguyên, và con tim cô hình như sắp bị anh lấy mất thì phải.

Bà Hằng Thu nắm lấy tay Tử Đăng:

- Đi với bác nhé!

- Dạ.

Không hiểu sao, Tử Đăng ngoan ngoãn nghe lời như vậy. Bà Hằng Thu ra lệnh cho Bình Nguyên.

- Về nhà thôi!

- Tuân lệnh mẹ.

Nhìn điệu bộ của Bình Nguyên, Tử Đăng giấu nụ cười. Nhưng đi được vài bước thì cô dừng lại.

- Còn chiếc xe của cháu?

- Vậy...

Bình Nguyên khoát tay:

- Không cần lo lắng! Cứ gọi đó đi, chúng ta sẽ lấy sau.
- Được không?
- Siêu thị đến mười giờ đêm mới đóng cửa mà.

Ra đến xe, Tử Đăng ngồi băng sau với bà Hằng Thu. Nhìn hai người trò chuyện vui vẻ, lâu lâu tiếng cười của bà Hằng Thu vang lên rất thoải mái, Bình Nguyên có cảm giác mẹ anh và Tử Đăng rất hợp nhau ý nhau.

Lâu lắm rồi, từ ngày cuộc hôn nhân của anh đổ vỡ, bây giờ anh mới thấy mẹ anh vui vẻ và thân thiện với một cô gái.

Bình Nguyên thì thầm một mình:

- Tử Đăng! Cảm ơn em, tình yêu của anh.

Ngồi ở tay lái, Bình Nguyên tha hồ ngắm Tử Đăng. Khuôn mặt dễ thương nhưng đầy gai góc ấy đã từ lâu đi sâu vào giấc ngủ của anh. Anh thấy, cuộc đời này đẹp, đẹp lắm người ơi. Và cuộc hôn nhân đổ vỡ không còn là sự ám ảnh của anh.